

РЕШЕНИЕ

№ 5230

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **10947** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 80а от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Образувано е по жалба на А. Т. Х. срещу Заповед № ЗС-43 / 07.06.2019 г. на Министъра на отбраната, с която на основание чл.80а от ЗДС, се изземва от жалбоподателката недвижим имот – частна държавна собственост, актуван с Акт за частна държавна собственост /АЧДС/ № 06958 / 30.01.2009 г., представляващ военно-фондово жилище в@@@2@[жк], [улица], [жилищен адрес] състоящ се от една стая, кухненска ниша и сервизни помещения, със застроена площ от 27.72 кв.м. и прилежащо мазе № 2 с площ от 2,41 кв.м., поради това, че се държи на отпаднало основание.

Жалбоподателката, представлявана от адв. Т., счита заповедта за незаконосъобразна. Излага съображения за недопустимост за издаване на повторна заповед, след като съдът е отменил друга такава, издадена през 2017 г., независимо от основанията, на което е била отменена предходната заповед. Твърди и липса на идентичност в адреса на жилището, в което е настанена през 1979 г. жалбоподателката на [улица]и този по процесния акт. Сочи и, че административният орган не е доказал получаването от жалбоподателката на предизвестие за прекратяване на договора за наем от 27.04.2009 г. Иска заповедта да бъде отменена.

Ответникът, Министъра на отбраната, чрез процесуален представител юрк. В., смята

жалбата за неоснователна и излага съображения в подкрепа на издадения административен акт.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, в резултат на извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

С оспорената Заповед № ЗС-43 / 07.06.2019 г. на Министъра на отбраната на основание чл.80а от ЗДС, се иземва от жалбоподателката А. Т. Х. недвижим имот – частна държавна собственост, актуван с Акт за частна държавна собственост /АЧДС/ № 06958 / 30.01.2009 г., представляващ военно-фондово жилище в@@8@[жк], [улица], [жилищен адрес] състоящ се от една стая, кухненска ниша и сервизни помещения, със застроена площ от 27.72 кв.м. и прилежащо мазе № 2 с площ от 2,41 кв.м., поради това, че се държи на отпаднало основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 80а от ЗДС, на основание на която е издадена обжалваната заповед, „Имот – държавна собственост, предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната, който се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, се иземва въз основа на заповед на министъра на отбраната”.

За да прецени законосъобразността на оспорваната заповед, съдът следва да прецени наличието на законовите предпоставки, предвидени в чл.80а от ЗДС, които са следните: 1. имотът, обект на заповедта, да е държавна собственост; предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната; 2. да е налице една от алтернативно посочените предпоставки: имотът да се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, като в процесния случай, посочената от административния орган хипотеза е втората.

Процесната заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържание и е подробно мотивирана с фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Като подписана от министъра на отбраната, заповедта е постановена от компетентен административен орган, в рамките на неговата материална компетентност.

Наличието на първата предпоставка, обуславяща материалната законосъобразност на оспорената заповед, а именно имотът да е държавна собственост, предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната, не е спорна между страните.

Имотът е частна държавна собственост, актуван с Акт за частна държавна собственост /АЧДС/ № 06958 / 30.01.2009 г., включен във ведомствения жилищен фонд на Министерство на отбраната, предоставен за управление на Министерство на отбраната. Имотът се управлява от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно –

почивно дело“ към Министерство на отбраната.

По отношение на втората предпоставка, административният орган е посочил, че имотът се държи на отпаднало основание, като подробно е описал фактическите обстоятелства, при които се издава актът.

Със Заповед за настаняване № 1559 / 17.07.1979 г. на началник на Гарнизонна жилищна част – С. и Договор за наем от 17.07.1979 г. в жилището са настанени жалбоподателката и Ц. Д., като цивилни служители на МО, спортисти към Ц.. Видно от наемното досие, втората наемателка не е живяла в жилището, а същото е ползвано само от г-жа Х. и семейството ѝ.

По делото е приложено писмо изх. № 5136 / 23.04.2009 г. от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“, отправено до г-жа Х., представляващо едномесечно предизвестие, с което на основание чл.25, ал.1, т.5 от Наредбата за отдаване под наем и за разпореждане с имоти от ведомствения жилищен фонд на Министерство на отбраната и за изплащане на компенсационни суми на кадровите военнослужещи, които ползват жилище при условията на свободно договаряне, се прекратява договора за наем на жилището.

Съгласно чл.25, ал.1, т.5 от дейвалата към онзи момент Наредбата за отдаване под наем и за разпореждане с имоти от ведомствения жилищен фонд на Министерството на отбраната и за изплащане на компенсационни суми на кадровите военнослужещи, които ползват жилище при условията на свободно договаряне (приета с ПМС № 16 от 5.02.2008 г., обн., ДВ, бр. 16 от 15.02.2008 г., отм., бр. 57 от 24.07.2009 г., в сила от 24.07.2009 г.), наемните отношения се прекратяват едностранно от страна на наемодателя поради прекратяване на договора за кадрова военна служба, на служебното или трудовото правоотношение, като съгласно чл.26 от Наредбата, договорите за наем се прекратяват по реда на Закона за задълженията и договорите на основанията, посочени в чл.25 и в договора за наем, с едномесечно писмено предизвестие.

По делото е приложено копие известие за доставяне на [фирма], с обратна разписка 910400045666, R № 1040, според което пратка от Изпълнителна агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ е доставена на 27.04.2009 г. лично на А. Т. Х.. Получаването на тази пратка е оспорено в настоящото производство от процесуалния представител на жалбоподателката адв. Т., като за установяването автентичността на подписа за получател върху нея съдът е допуснал съдебно – графологична експертиза. За изготвянето на същата съдът е разпоредил представянето на оригинал на обратната разписка. Предвид обстоятелството, че ответникът не може за представи оригинал на разписката, експертизата е заличена и съдът приема, че обстоятелството за получаване на предизвестие за прекратяване на договора не е доказано с представената обратна разписка, която съдът следва да изключи от доказателствения материал.

При горното е налице уведомление, представляващо едномесечно предизвестие за прекратяване на договора, но приложеното копие от обратна разписка не може да служи за доказване на получаването му от адресата.

За да е породило своето действие, уведомлението за прекратяване на договора за наем следва да е достигнало до адресата. В тежест на ответника е да докаже това обстоятелство. Предвид факта, че оспорената обратна не може да служи като доказателство за получаване на предизвестие за прекратяване, ответникът може да стори това, с всякакви други доказателствени средства.

По делото ответникът с писмо от 04.03.2020 г. представя докладна записка рег. № 13-00-754 / 05.06.2009 г. с приложена към нея Жалба, подписана на 08.05.2009 г. от г-жа А. Х. до Министъра на отбраната относно писмо с изх. № 5136 / 23.04.2009 г., в което същата сама сочи, че е получила писмо изх. № 5136 / 23.04.2009 г., с което е уведомена, че се прекратява сключения договор за наем на основание чл.25, ал.1, т.5 от Наредбата. Писмото е и приложение № 6 към тази жалба.

Жалбата е приета като доказателство по делото в о.з. на 08.07.2020 г., без да е оспорена от страна на жалбоподателката по предвидения в закона ред. В този смисъл, съдът приема, че при всички случаи, към датата на подписване на тази жалба 08.05.2009 г. уведомлението за прекратяване на договора писмо изх. № 5136 / 23.04.2009 г. от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ е било достигнало до адресата си, съответно е породило своето действие най-късно към 08.06.2009 г. От тази дата насетне договорът за наем е прекратен и за г-жа Х. е отпаднало правно основание да владее имота.

Следователно, при всички случаи, към момента на издаване на процесната заповед за изземване от 28.05.2019 г. договорът за наем на апартамента е бил прекратен и жалбоподателката го владее на отпаднало правно основание.

Процесуалният представител на ответника прилага за сведение и Решение № 2486 / 17.02.2020 г. по ад. № 11055 / 2019 г. като съдебна практика в подобен случай, при която съдът приема и други способи за доказване на достигането на предизвестията за прекратяване до знанието на адресата му.

Тук следва да се отбележи и, че е имало издадена и предходна заповед за изземване на имота през 2017 г., съответно водено и съдебно производство по обжалването ѝ, в които винаги е сочено предизвестията за прекратяване от 23.04.2009 г., съответно получаването му от наемателката с обратната разписка на 27.04.2009г., като за първи път в настоящото съдебно производство се оспорва това обстоятелство.

Съдът, предвид фактите и доказателствата по делото, приема, че е изпълнена и втората предпоставка за издаване на заповедта, а именно към момента на постановяване на акта за жалбоподателката е отпаднало правното основание да владее имота, поради което правилно административният орган е приел, че същият се владее на отпаднало основание.

При изложената фактическа обстановка, съдът приема, че са налице всички елементи от състава на чл. 80а от ЗДС.

При издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения обуславящи отмяната ѝ.

Следва да се отбележи, че твърдението за липса на идентичност в адреса на имота по настанителната заповед от 1979 г. и това по процесната заповед е неоснователно. Съдът е изискал от Район „К. село“ на Столична община и е получил писмо вх. № 9516 / 19.03.2020 г. удостоверение за идентичност на адреса, от който е видно, че бившият адрес [улица], [жилищен адрес] е идентичен с административен адрес кв. Борово, [жилищен адрес].

Неоснователни са съображенията и на адв. Т. за недопустимост за издаване на процесната заповед след отмяната на предходна заповед за изземване на имота по съдебен ред.

Със Заповед № ЗС-195 от 05.10.2017 г. на Министъра на отбраната на основание чл.80а от ЗДС е разпоредено изземване на имота, като на основание чл.277, ал.1 от

АПК са определени срок за доброволно освобождаване на имота на 31.10.2017 г. и за принудително изземване на 07.11.2017 г. Със Заповед № ЗС-251 от 13.11.2017 г. министърът е отменил тази своя заповед, като е издал нова Заповед № ЗС-252 / 13.11.2017 г. със същото съдържание, като на отменената заповед, но с други дати за доброволно освобождаване на имота и за принудително изземване – съответно на 11.12.2017 г. и на 18.12.2017 г. Съдът с Решение № 3800 / 14.03.2019 г. по ад. № 13818 от 2017 г. на ВАС е отменил по жалба на г-жа Х. Заповед № ЗС-252 / 13.11.2017 г., поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, а именно издаване на процесната заповед в деня на отмяната на предходната, без да изчака заповедта за отмяна да влезе в сила – при наличие на отрицателна предпоставка по чл.27, ал.2, т.1 от АПК. Отмяната на Заповед № ЗС-252 / 13.11.2017 г. от съда обаче не прави недопустимо, както сочи адв. Т., издаването на нова заповед за изземване на имота по чл.80а от ЗДС, след като са налице основанията за това.

По всички изложени съображения настоящият състав приема, че обжалваният административен акт е законосъобразен, като издаден от компетентен орган и в изискуемата се форма, в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения, и в съответствие с целта на закона, съответно жалбата срещу него е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т. Х. срещу Заповед № ЗС-43 / 07.06.2019 г. на Министъра на отбраната.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: